

Den Hærlov, der nu er foreslaaet, opfylder ikke de Krav, man maa stille til Tilvejebringelsen af en saadan Hær. Tjenestetiden var ikke lang i Forvejen, den er bleven forkortet; Befalingsmændenes Antal var ikke stort, det er blevet forringet; Rytteriet og Artilleriet ere blevne forringede. Jeg vil i og for sig ikke fremsætte de bestaaende Mangler som en Anke mod den Hærlov, der er, men jeg vil fremsætte de Mangler, der i Fremtiden ville være til Stede, som en Anke mod den, der skal vedtages, naar man tænker at anvende den med det Formaal, som man her i Forslagene forudsætter. Den Hærstyrke, her er foreslaaet, er muligvis ret vel afpasset efter vor økonomiske Evne, men det er ingen Felthær, det er en Hær til et Fæstningsforsvar, og andet vil den aldrig egne sig til.

Vi have under den Behandling, der er sket af denne Sag, søgt at faa udbedret de værste af Manglerne, idet vi haabede, at en nær Fremtid skulde supplere dem. Vi stillede til anden Behandling Forslag om at afhjælpe disse Mangler med et Beløb af 3 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu er Forslaget vedtaget her, saaledes at der ingen Supplering finder Sted, og at Fæstningen desarmeres om 12 Aar. Jeg er vis paa, at alle, der ønske et forsvarligt Forsvar, et Forsvar, der kan opfylde sin Mission uden at give Præferenc til nogen af Siderne, ere i Hjertet mod denne Bestemmelse. Naar der nu alligevel stemmes forskelligt og ogsaa om lidt stemmes forskelligt om Lovforslaget ved den endelige Afstemning, saa vide vi jo meget godt, at det er, fordi — det er ogsaa udtalt af den meget ærede Ordfører — der er Medlemmer, som ikke mene, at de kunne forsvare at lade Sagen falde. De, der stemme for Forslaget, stemme i Haab om, at Fremtiden vil gøre det muligt at supplere det Værk, de nu begynde, at Fremtiden og forhaabentlig en ikke alt for fjern Fremtid vil udslutte de Fejl, som gøres i dette Øjeblik. Jeg vil haabe, at de Herrer maa faa Ret, jeg vil haabe, at det, de tilsigte, vil lykkes. Men det bør ikke skjules i dette Øjeblik, at det, vi gøre, er en halvgjort Gerning, og man paadrager sig altid et stort Ansvar ved at gøre det. Der kan opstaa kritiske Situationer, inden de Begivenheder indtræffe, som de Herrer forudsætte, som kunne gøre, at det, der her vedtages, bliver værre end intet.

Den ærede Ordfører rettede før det Spørgsmaal til os, hvorledes vi ville skaffe de 11 Mill. Kr. til Veje til Søforsvaret og de øv-

rige Millioner, der bevilges til Forsvarsvæsenet. Det er jo et vanskeligt Spørgsmaal at svare paa, og hvis et lignende skulde rettes til en, hver Gang man ikke kan slutte sig til Forslag, der gaa mod ens Overbevisning, vil man som oftest ikke kunne give Svar i Øjeblikket. Dersom man af den Grund ikke skulde turde stemme imod saadanne Forslag, vilde man i mange Tilfælde være afskaaren fra at hævde sin Overbevisning. Jeg retter ikke Bebrejdelser imod de Herrer, der se anderledes paa Sagen end vi, mod dem, der nu mene, at de ikke kunne forsvare andet end at støtte Sagens Gennemførelse. Skylden for, hvad der her sker, maa lægges paa den Gruppe, som tvinger de øvrige Medlemmer af Rigsdagen, som nu stemme for denne Sag, til at stemme, som de gøre. Det er en Voldshandling fra den Side, at man tvinger saadanne Bestemmelser igennem. Det har været mig umuligt at se Nødvendigheden af dette Krav fra den Side. Er det Landbefæstningens provisoriske Oprindelse, man her vil ramme en Pæl igennem? Jeg skal minde om, at ved Forliget blev jo det, der var gjort, det, som var udført, gjort lovligt og anerkendt, og de Partier, som ikke den Gang anerkendte det, det daværende Venstreparti, det senere Reformparti, har senere anerkendt det gennem de aarlige Vedligeholdelsesbevillinger til Fæstningen. Man skulde da synes, at det var en Slags Forfængelighed, der drev dem til her at kræve dette Sonoffer. Det fremkalder imidlertid i dansk Politik en Følelse af Uærlighed, som aldrig kan være af det gode. At man skal tvinges til at stemme for noget, man i Virkeligheden er imod, for ikke at slaa alt i Stykker, er ikke godt for den politiske Moral, ikke godt for den videre Udvikling i parlamentarisk Henseende, som vi gaa i Møde. Vi, der ikke stemme for Lovforslaget, ønske ogsaa Forsvarssagen fremmet, slet ikke mindre end de Herrer, som nu i dette Øjeblik ville stemme derfor, men vi ville ikke, at det skal siges, at i 1909 vedtog hele den danske Rigsdag at tilintetgøre den bedste Del af det Værn, som Landet for Øjeblikket har. Jeg vil med disse Ord anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget.

Konseilspræsidenten (Holstein-Ledreborg): Jeg beklager, at jeg ved Sygdom var virkelig forhindret i at være til Stede ved den sidst afsluttede anden Behandling af dette Lovforslag. Jeg beklager det saa meget mere, som det ærede 7de konge-